

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VIII](#)[Item Mythologia, Francfort, 1581 - VII, 08 : De Atalanta](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - VII, 08 : De Atalanta

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[89\] : De Atalanta](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VII

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - VII, 08 : De Atalanta](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VII

[Mythologie, Paris, 1627 - VII, 09 : D'Atalante](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VII

[Mythologie, Lyon, 1612 - VII, 08 : D'Atalante](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Paginationp. 737-738

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Atalante](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

De Atalanta. CAP. VIII.

DE Atalanta Schœneï filia, quæ corporis viribus, & celeritate pedum nō solum fœminas, sed etiam homines anteibat, hæc pauca habemus memoria digna, quòd venationibus mirificè delectabatur, quæ etiam inter venandum cum apud Stetharum Æsculapij sanum siti laboraret, dicitur saxum cuiusdam percussisse, atque frigidissimæ aquæ è saxo prorumpentem fontem elicuisse, quodq; illa prior sagitta aptum Calydonium percussit, ut ait Isacius. Huic cum pellis apri pro insigni victoriæ data fuisset à Meleagro, mox ab ægrè ferentibus viris gloriam victoriæ à fœmina sibi fuisse præceptam, pellis extorta fuit per auunculos Meleagri, quibus ab ipso Meleagro cæcis propter illatam iniuriam, vniuersa vis vitioris conuersa est demum in Meleagrum. nam cum esset cum titione quodam reseruato à matre, & extincto victurus, cum quo exusto moti opus esset, mox illo in ignem coniecto per maternam indignationem periit Meleager. Memoratur item quòd victa fuerit ab Hippomene cursu, dum malis tribus Hesperidum colligendis retardata fuisset. Quam rem testatur sic Arabius:

Ἔτα γάμων ἱρρίπιδος, ἢ ἀμβρολίω ταχυτάτης,

τῆτο γέρας κέρη χρύσειον ἰ' ἀπίδουδ;

ἄμφω μῆλον ἀφυσσόν· ἰπέι καὶ παρθεῖον ἐρμῆος

ἄργον, καὶ ζυγίης σύμβολον ἰὼ παφίης·

Num dotem, magis antardandi præmia cursus,

Aurea ab Hippomene mala puella capit?

Malum utrumque facit, tardauit namque puellam

A cursu, & nodos nexuit in Veneris.

Nam fuit multorum antiquorū mos, uti nuptias virtute comparandas præstantium mulierum proponerent. Sic Antæus rex Labyæ filiam Alceim, vel (ut alij maluerunt) Barcen victori cursus proposuit. Sic Danaus filias, sic Pisander Camirensis sorores, ut ait Pherocydes; sic Hippodamiam propositam ferunt. At quòd in templo magnæ Matris more impatiens nulla habita Deæ reuerentia cum Hippomene victore concubuit, Hippomenes in leonem, ipsa in leonem conuersa est.

¶ At cur hæc celebrata & memoriæ prodita sunt; quia significare voluerunt nihil aliud esse Atalantam, quàm voluptatem; atque illum insanite, qui per summum capitis discrimen

ac periculum illarum expetat: quippe cum morbi, & pudor, & facultatum iactura, & vitæ non pauca pericula, voluptatum sint comites: ad quas sine his peruenire nunquam conceditur. Qui igitur per summa pericula voluptatem expetuerit nulla habita vel Deorum immortalium, vel sanctissimarum legum reuerentia, quo pacto poterit humanam animi formam retinere, ac non in terribissimam beluam conuerti? ut igitur voluptates periculorum plenas deuitaremus, ut Deorum immortalium religionem coleremus, ut eorum loca sacra ne contemneremus, hæc ipsa literarum monumentis sunt tradita ab antiquis: qui nihil non utile, plurimumque ad humanæ vitæ informationem pertinens ad nos transmiserunt, si quis rectè considerauerit. cum omnia contra huius ætatis scripta ab imperitis plerisque in lucem tradita, plena sint lasciuiz, auaritiæ, adulationis: nihilque minus eulent, quam ut viros bonos ac temperantes legentes efficiant. Fuit alia Atalanta Iasonis filia, quam vxorem duxit Milanio, at ista de filia Schœne memoriz produntur, quæ fuit admodum libidini, & omni lasciuiz dedita, atque in Manalo monte Arcadiæ versabatur. ac de Atalanta satis, nunc dicamus de Theseo.

De Theseo. CAP. IX.

THESSEVS Neptuni & Æthræ filius fuisse dicitur, ut traditum est in fabulis: quem tamen Plutarchus in eius vita non Neptuni, sed Ægei fuisse scripsit, cui sententiæ assensit Ouidius etiam in his:

*Nec pater est Ægeus, nec tu Pittheos Æthra
Filius: utrores saxa fretumque tui.*

Fama est hunc aliquando cum puer esset adhuc, quo tempore Hercules Troezenem ad Pittheum venit, leonis pellem quam gestabat Hercules, vidisse, atque securim è manu serui cuiusdam extorsisse illam beluam cæsurus, quia leonem esse putasset, cum reliqui Troezeniorum pueri vita illa pelle aufugissent. Hic postea cum adoleuisset, Hercules virtutem ac fortitudinem imitatus, multos latrones & maleficos homines ybique sustulit, orbem terrarum peruagatus, & Scironem, qui in monte non procul ab Athenis intra Megara & Isthmum, multos mortales è præcipiti loco deiecit, idque mortis genus experiri coegit, quo viatores ipse interimebat. Alij tamen dixerunt,
inter